

Tan gloriós, i tan mal defensat.

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La correspon. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Any II - Núm. 24
8 de maig 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

Barcelona és bona
si la bossa sona

**LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA**

Publicació quinzenal

sota la direcció

JEN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

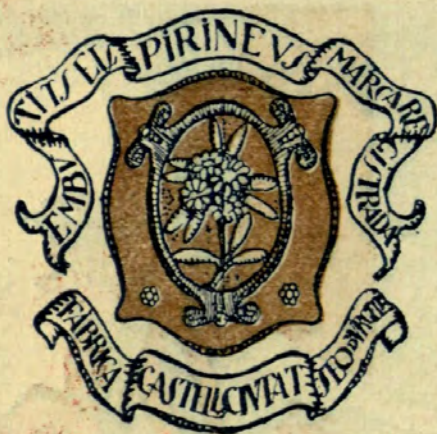
**LLIBRERIA
ITALIANA**

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125

Telèfon 850 - G

BARCELONA

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

LES FLORS DE MAIG

ER nosaltres, pels *borinots*, i pels amics dels *borinots*, el mes de maig és el mes de maig. (Quina sentència!...) El mes de maig és per nosaltres el mes de les flors, i el mes dels Jocs Florals. Les flors són la nostra delícia, i per això ens abelleix de volar de ídem en ídem, no per traure'n el suc misteriós de la mel, sinó senzillament pel plaer de viure i de rebolcar-nos entre flors.

Tenir unes flors, conrear-les amorosament, regar-les amb una regadora dringant—una regadora comprada en alguna ermita de la nostra terra— és el plaer més gran que tenim. Conrear les flors, en temps que tantes ortigues i tants d'insectes nocius gosen a treure el cap; regar les flors, en temps que un vent cremador passa com un hàlit infernal, és tanmateix afer de bon esperit, i que denota que un hom és fill llegendari de son pare i de sa mare.

Per altra banda ¿no tenen, per ventura, les flors, un llenguatge? Un llenguatge clar, lluminós, expressiu, natural, com el nostre, com el que vós i jo parlem? Un llenguatge amb el qual us podeu entendre perfectament? Un llenguatge que, per sort, no podrà ésser mai tramès per T. S. F.? I un llenguatge que no pot ésser suplantat, ni estrafer, per la xerrameca d'un lloro? Doncs ¿és estrany que estimem les flors, i el mes de maig, i les flors de maig?

Els temps canvien, sí. Abans, per aquest temps, tot era fer exposicions de flors. Ara? ara fan una exposició d'Avicultura. Serà per la germanor que hi ha entre ocells i flors? Nosaltres diríem que no.

Ara? ara fan una exposició de gossos. Es senyal dels temps; n'hi ha tants, de gossets, ara! Gossets que remenen la cua per un rosegó de pa, gossets que remenen la cua perquè els posin un collaret que faci bonic.

Abans per aquest temps hom feia l'Exposició de Belles Arts, l'exposició de pintures, amb ramatges verds, amb garranxes de flors. Enguany l'exposició no és de pintures, és de pintes.

Reconeixem que els temps canvien... Però nosaltres no ens hi sabem avesar. Ens diran endarrerits! Tant se'ns en dóna! No estem per lloros, ni gossos, ni pintes. Per nosaltres és i serà sempre, el maig, el mes de les flors.

FLUMELL.

UNA NIT PESADA

AQUELL vespre no em trobava gaire bé, i no cal dir que estava d'un humor pessim.

No tinc a mà cap píndola d'aquelles que tot ho guareixen, ni ganes de sortir a comprar-ne, vaig optar per anarme'n a jaure, creient que el son benefactor acudiria bentost a tancar-me els ulls.

Amb el dormir, però, passa com amb totes les coses, que costen més de fer que de dir; aquell dia me'n vaig convèncer. Ajaure'm ben allargassat al llit no'm costà gaire; dormir ja és una altra cosa. Vaig tombar-me debades per tots cantons; vaig provar d'estar una estona amb els ulls ben clucs, ca!

Amb totes aquestes provatures, tocaren les quatre del matí en el rellotje dels veïns de la casa del davant.

Veient que per aquell camí no farien res, vaig decidir-me a fumar, per veure si així m'adormia.

Però veu's aquí la primera dificultat: no tenia cigars.

Es natural; com que no fumava!

Com ho arreglaria? Eren ja les cinc del matí. Un raig de sol, però va venir abans d'hora a fer-me llum al cervell: ja tenia de què fumar. Em fumaria un cigar que m'havia regalat una noia pel meu sant en una postal de fantasia força bonica. Eren ja dos quarts de sis.

Agafó el cigar, vaig tirar la faixa amunt, disposat a marejar-me, què dic, a calar-hi foc. La segona dificultat va venir quan tocaren tres quarts.

No tenia llumins! De què m'havia de venir! No fumant, ja se sap, és natural.

Ja us dic jo que n'hi havia ben bé per desesperar-s'hi mentre tocaven les sis.

Amoinat fins al cap d'allà, ja no sabia què fer, ni per quin cantó girar-me.

Vaig posar-me a reflexionar.

En ficar-me al llit, tenia un mal de ventre que em cargolava; però ara havia prosperat. Entre unes coses i altres, havia agafat un mal de cap que no m'hi veia de cap ull.

Eren ja les sis i deu.

Les estrelles, tipes de fer de sentinella, allà dalt de tot del cel, talment com si fos hora de plegar el ram, s'havien fos quasi totes. Es a dir, que tot feia el seu curs ordinari, fora jo.

Finalment, veient que no m'era possible de cap manera el dormir, vaig resoldre posar-me a llegir.

Vaig agafar de la llibreria un llibre qualsevol. No hi feia res; la qüestió era passar l'estona... l'estona. En arribar aquí, a la paraula estona, quan tot just feia uns deu minuts que llegia, va agafar-me una mena de cosa estranya. Una debilitat, o millor dit, com un ensopiment general; de tal manera, que tot jo semblava que feia vaga de braços caiguts...

Vaig sentir hores... no sé quantes... deu o dotze... no ho sé del cert... tampoc vindria d'una.

Aquelles campanades van fer-me l'efecte d'escoltades amb les orelles tapades amb cotó fluix. M'havia dormit. Ja era hora!

* * *

Quan vaig despertar-me, encara era fosc; més fosc que quan vaig trencar el son. Voleu res més estrany?

Vaig córrer al pis del costat per veure quina hora era.

Estaven sopant. Com s'enten!

Llavors varen tocar les vuit!

Sopar a les vuit del matí? Jo, la veritat, no sabia què pensar de tot això. Tenia un record una mica fosc que, cap a les set, encara estava despert; m'havia adormit; havia somiat un feix de coses, i només eren les vuit!

Anant-me'n de tort i, agafant-me el cap ben fort, amb les mans, perquè em rodava, vaig pujar cap al terrat.

L'aire fresquívol va amanyagar-me el rostre amb alenades de vent carregades de pols, i em féu tencar de pressa els ulls, a l'ensems que em deixondia del meu ensopiment.

Vaig començar a lligar caps.

Eren les vuit del vespre. Havia dormit tretze hores! m'havia llevat a les vuit

Vaig baixar a la meva habitació, i per convènce'm d'una vegada de si estava ja ben despert, vig posar-me a escriure versos.

Me'n sortiren, com sempre, uns que no podien anar ni amb rodes.

Vaig respirar satisfet. Ben despert estava; la prova era feta!

Em feia creus de la meva gran dormida; a que podria ésser degut?

No ho acabava d'entendre per més que em feia rotllar el magí.

Després, va venir-me a la memòria, l'últim que havia fet abans d'endormiscar-me: el llibre.

Vaig córrer cap al llit a buscar-lo. Encara era allà mateix on m'havia caigut.

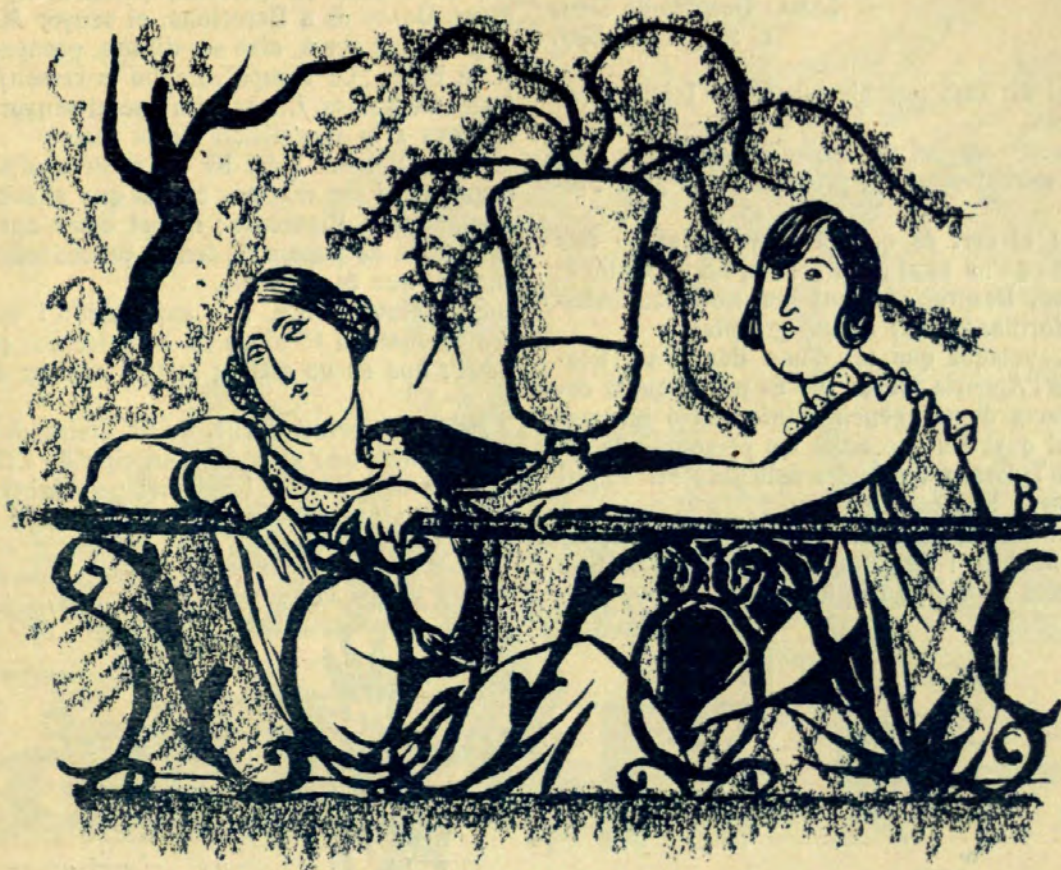
En ajupir-me per a collir-lo, vaig veure-hi el títol.

Ba! La meva son, ja tenia explicació. Era l'última producció del més enfarfegador dels escriptors de moda!...

Havia trobat un remei segur i de confiança contra l'insomni, cosa que els savis amb tota la seva ciència, no han pogut fins avui descobrir encara.

ARNALT DE GAYCEREM.

MAIG FLORIT

—Tot floreix! Aviat ens florirem nosaltres i tot.

PERIPÈCIES REIALS

NO sempre els reis són reis... i no sempre tots els que porten hàbit són monjos. Anant al gra, contem, que els tutors d'Enric III el "Doliente", s'enriquien a l'esquena del regi administratiu...; hi havia nits cruents d'hivern que no hi havia en el palau ni un petit tronc de llenya per poder-se escalfar la reial persona, qui diu llenya, diu aigua per poder-se rentar la cara.

Tot i haver estat declarat major d'edat a l'any 1393, els seus "magnates" (com si diguéssim ministres), continuaren "despilfarrant" les rendes de la Corona... Un dia, que tornava de caçar, i que havia agafat una gana, que s'hauria menjat un bou amb banyes i tot, no trobà res en el rebost; i si volgué menjar, no tingué altre remei que enca- minar-se a cal "tiu" a empenyorar-se l'abric, per

proporcionar-se alguns aliments... Als pocs dies, aparegué sobtadament el rei en una sala de con- vit on estaven reunits, com una colla de farts, tots els ministres. Entre altres paraules, que entre ells es creuaren per dissimular, un ministre preguntà al rei, quants reis havia conegut a Espanya. Ell els respongué: Quants sou vosaltres?... Després d'aquestes reials paraules hi hagué una gran con- fusió entre tots els comensals... A comptar d'a- quella data fatídica, hi hagué una neteja de minis- tres; persones honrades i prudents rodejaren el rei, al qual ja no li mancà mai més abrics ni ali- ments.

Això passà l'any 1393.

L'apoteosi d'En Francesc Matheu

LEMA: Després de Déu,
el senyor Matheu.

I sigui dit amb tots els respectes. I ja veuran vostès.

Es tracta—no cal dir-ho—d'En Francesc Matheu, el mirífic poeta, el president dels Jocs Florals.

Doncs: el cert és que el senyor Matheu tots aquests dies s'ha estat a Barcelona, no n'ha mogut ni un peu. Desgraciadament per trobar-se indisposat; afortunadament no de gravetat.

Però... vetaquí que tot d'una llegim un telegrama de l'Agència Havas (no és pas poqueta cosa: es tracta d'una agència d'informació internacional), el qual diu que entre les personalitats arribades a Tolosa, a les festes dels Jocs Florals, hi ha el senyor Francesc Matheu.

Com!... Cau a les nostres mans, per atzar, un diari de Madrid, i llegim que el senyor Francesc Matheu està de viatge cap a Tolosa.

Com!... Com!... Saltem a casa el senyor Matheu... i, efectivament, el senyor Matheu ens rep, ell, ell mateix en persona, polidament, amablement. Doncs és a Barcelona, el senyor Matheu.

A l'essent demà, això era dilluns, prenem un diari de París "Le Temps", llegim la ressenya de les festes de Tolosa, i... ens diu que el senyor Matheu figurava a la presidència de la festa.

Ja no dubtem més. Ni els nostres ulls no ens enganyen, i per tant ens consta que el senyor Matheu és a Barcelona; ni pot ésser que s'enganyin tants de papers de tantes procedències, quan afirmen que és a Tolosa.

Sols resta, doncs, una explicació: i és que el senyor Matheu té el do de la ubicuïtat, ço és asaber: que en un mateix instant està en diferents llocs.

Privilegi, evidentment, de la divinitat. Es evident, doncs, que el poeta participa de l'alta prerrogativa dels déus... i és clar: per això és poeta.

I com a conseqüència natural ens raja el vers:

Després de Déu,
el senyor Matheu.

—Llamps del sostre! Estic en el meu dret...

—Per què vol, home de Déu! Segui, segui.

Més de mil milions a la Fira de Mostres

Diu que s'ha clos la Fira de mostres de Milà, havent-s'hi realitzat transaccions per valor de mil milions de lires.

Això és molt, i és no res, si ho compareu amb les contractes que hi haurà a la Fira de Mostres de Barcelona, que pujaran a molt més de mil milions. I sabeu per què?

PERQUE EL BORINOT HI ANIRA I HI FARA MOLT DE BROGIT.

LES COMPENSACIONS

—No ho entenc. Si les pessetes baixen ¿què faran els duros?

—S'apujaran, home: un duro valdrà 6, 7 ó 8 pessetes.

El senyor Corrons s'ha fet del P. U. P.

EL senyor Corrons s'ha fet del P. U. P. Quan llegirem aquesta notícia, posarem els ulls en blanc i esdevinguérem de pedra. El senyor Corrons?...

El senyor Corrons és un home de molt bona jeia, és simpàtic, regala "puros", i sap parlar molt bé. El senyor Corrons és un home elegant, és un senyor de totes "prendes"... En fi, que mai no hauriem dit que... que pogués passar sense fer-se del P. U. P.

El senyor Corrons, un dia potser va ésser progressista, després potser lerrouxista, després potser va fer la calaverada de dir-se nacionalista; però el senyor Corrons havia d'acabar essent P. U. P.

El senyor Corrons és un gran element; té un establiment que li dona qui-sap-los diners, i per això és tot un financier, que prou fóra capaç d'arranjar la qüestió del Banc de Barcelona. Del senyor Corrons hom espera moltes coses profitoses.

El senyor Corrons és fidel i lleial als seus principis. Si, el senyor Corrons té principis: bona panxeta, ordre, pau social, tranquil·litat i patriotisme.

Però ¿qui és el senyor Corrons? Ah, no ho sabem nosaltres; però ens l'imaginem. L'únic que d'ell coneixem és un telegrama adherint-se al P. U. P., i el seu nom, que és Corrons.

La monyos

Feta un farcell de robes de distintes
colors i estils, i totes estripades,
lligat el cos amb virolades cintes,
destenyides i velles i arrugades.

Ornat el cap d'agulles i de pintes
de modes d'altre temps, ja arreconades,
i de flors de paper de totes tintes,
enceses unes, altres apagades.

Per la ciutat un dia i altre dia,
amb aires d'heroïna fa sa via,
que amb vestits de sanfaina s'amortalla,
així com un ramell de flors malmeses
corrent d'ací d'allà a les escomeses
de les puntes de peu de la canalla.

LL. DYER

SETS I VUITS

Llegim:—Los bandidos de China se organizan
comercialmente.

No és res de nou això.

Clemenceau, l'ex-president del Consell, acaba
d'escriure una comèdia en quatre actes, el títol de
la qual, traduït convenientment al català, és:—
L'espàrrec malhumorat.

Hom diu que En Sans i Buhigas farà de prota-
gonista.

Ha mort l'inventor del side-car.

Els pagesos de Valls en tindran força senti-
ment.

A Valls, dels pagesos, en diuen side-cars.

Per les Rambles ara s'aixeca molta pols. Es
una pols simbòlica. Es una pols de glòria.

Es la glòria del nou Ajuntament.

Llegim:—Afortunadamente para España, que-
dan todavía niños honrados.

En un teatre de Barcelona ha estat estrenada
una obra de Benavente, anomenada "Màs allà de
la muerte"; ha estat mal rebuda, quasi xiulada.

Quina mala educació!

Per causes estranyes a la nostra voluntat, no
publiquem més llarga la secció *Sets i Vuits*.

PEL MAIG, CAD

M I T O

Essent noi, diu la falla, el déu Bacó
(deu del got i el porró)
anant un jorn, per l'Assia, de camí,
una bonica planta recollí,
que per portar-la amb més comoditat
la va posar dintre un crani d'ocell
que trobà abandonat
i que havia sigut d'un lloro vell.
Del déu dintre la mà
la planta tant es va desenrotllà,
que, en la clepsa de lloro no cabent,
l'hagué de trasplantà
dintre un os de lleó mort de repent.
Més, seguí la creixença;
i el déu Bacó que totes se les pensa,
la col·locà dins d'una clepsa d'ase,
que a terra va trobar, pelada i rasa.
Arribant a son temple,

UAB
Biblioteca de Comunicació
General

Fatxenderies sabadellenques

ELS pobles que no són eixorcs, tenen els seus prestigis corresponents, com els ha tingut, encara els té, i, si el Nandu no disposa el contrari, els tindrà la cosmopolita ciutat de Sabadell.

El socialista Salas Anton la tingué per bressol; i per això és cosa de no dir el molt que ha fet "xerrar" les masses ortodoxes del federalisme republicà, el gest d'acceptar una tinència d'alcaldia en l'Ajuntament de Barcelona.

Coses d'En Gandumbes! han exclamat els pocs cooperatius que resten, fidels a l'auster personatge. Res no han dit, però, uns esquiroles que s'han apoderat d'una gran casa de la plaça Pi Margall que, malgrat el destacament d'alguns obrers autèntics, tot... ba (!) igual encara que no ho sembli. Així, de baix en baix, ja és murmura de si es publicarà la segona part d'aquella pel·lícula sensacional i instructiva titulada "La mala vida". Els qui es van-ten de ben informats asseguren que la qüestió econòmica ja està resolta; quan és al text, s'habilitaran un secretari i un llorejat poeta que hi tenen la mà trencada.

Prometem llegir els prospectes que, segons hom diu, no es faran esperar.

Fins ara els sabadellenes tenien el pagament de la contribució obligatori; el servei militar obligatori; el vot obligatori. D'ara en davant tindran l'alpinisme obligatori també; car havent-se deixat córrer l'asfaltament del Passeig de la Rambla, els empedreïts ramblejadors estan condemnats a cultura física per iniciativa dels *lluïsos* aimants de l'atletisme. L'estat del paviment de la Rambla és sols comparable als Alps, si bé en lloc de clapisos de neu s'hi troben veritables magatzems de pols que, amb l'aigua que hi aboca l'Ajuntament, es formen les característiques fangueres que tan de negoci proporcionen als cirabotes i demés industrials afectats en el ram que va més per terra.

Els sabaters i pedicurs s'han reunit per a tractar de les millors *pell*s per a confeccionar el pergamí que pensen adreçar en homenatge al *batlle vell*, declarant-lo soci honorari del gremi. Es dubta, però, que les moltes obligacions li ho permetin acceptar; car és persona que, en acceptar els càrrecs els compleix amb envejable activitat i—és clar—no hi ha temps per tot, malgrat la bona voluntat, que no li manca pas en quan es tracta de fomentar la cultura, l'agricultura i... la pedicura.

MANELET

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

**AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

DIA UN RAIG.

L O G I A

la bella planta havia donat fruit;
i el déu Bacó convida amb son exemple
als mortals a atipar-se de vi cuit.
(Perquè la planta dita
era un cep, que donà abundant collita).
El déu Bacó, una immortal rialla
llençà veient l'efecte
que en la mortal canalla
causava sa beguda predilecta.
Al primer got, com lloros verds xerraven,
i discursos sens nombre pronunciaven.
Al segon, com lleons
s'enfuriaven, tronaven com canons;
i al tercer, com a rucs baixant el cap,
per força de l'enfit,
l'excés restituïen de son pap
i tornaven al llit.

RAU-RAU.

EL MÓN, PROGRESSA?

HEU'S aquí el que dèiem nosaltres, fa la francesilla de 44 anys, en EL BORINOT del dia 19 de març de 1880.

Ja veuran com ço que pintàvem aleshores, algú tindria interès de repetir-ho, tornant a una situació que ja havia desaparegut. Llegiu:

"Algú de vosaltres, llegidors, podria explicar-me per què els homes savis no tenen mai cap quarto? ei! parlo del que passa aquí al nostre país; tota vegada que fora d'Espanya no sé el què fan.

"Vaig sentir un dia una frase d'un home eminent, de aquests que no es cansen mai de rumiar per augmentar el caudal de coneixements, que deia: *els homes de ciència tots viuen en quart pis, com jo.*

"Es una veritat i no m'estranya; però el que sí m'estranya és que visquin, puix que amb els mals tractes que els hi fan, em sembla que no tenen de poguer viure ni en quart ni en primer, ni en cap classe de pis.

"Quan veig un subjecte en traces de persona decent, però amb les calces apedaçades, l'ermilla escassa, levita que va ésser en altre temps negre i peluda, però que ha degenerat en pelada i de color indefinit, sombrero digne de figurar en un museu arqueològic i per fi, sabates rialleres amb traïdores obertures per les quals treuen el morro els seus inquilinos demanant a crits habitacions noves; quan veig, doncs, un tipo així, penso de seguida: aquest es deu dedicar a la ciència o a l'ensenyança.

"Ensenyança, he dit?...! horror!!!

"Necessari és estar molt desesperat per dedicar-se a la ensenyança.

"El trobar persones que encara vulguin ésser mestres, és una prova més de que l'home no escarmenta sinó en el seu propi tupí.

"No crec que sigui del tot difícil, continuant pel camí que anem, sentir amb el temps, el millor dia, un diàlec per l'istil:

— "¿Què fa el senyor Pere?

— "¡Ah! no ho sab? es dedica a la ensenyança.

— "¿A la ensenyança?

— "Sí sedor.

— "Bé, però; quina ensenyança?

— "¡Oh! ara sab què ensenya?... Una cosa immoral.

— "Immoral?... que pot ser és la tauromàquia?

— "¡Ca! no senyor, és pitjor; puix que com ningú li dóna res, fa temps que ensenya la pell, perquè va sense camisa i té les calces foradades i això que sempre duu les millors.

— "¡Vaja una ensenyança!... ja li dic que és superior.

"Aquí teniu, doncs, un diàlec, sinó d'actualitat, al menys de pervindre.

"Què tal, us ha agradat?...

"Doncs, amiguets, no hi ha que estranyar-se de res, perquè tot això

i molt més poden portar-nos els temps, tota vegada que sembla que el segle tendeix a presentar sempre coses mai vistes ni sentides.

"Aquí teniu algunes de les causes que motiven els meus rumiaments.

"Un altre dia, pot ser us ne faré dos quartos més.

TREPITJA BURROS"

MARIA ELVIRA GUASCH SAGRERA

Reina dels Jocs Florals

EL CONVALESCENT

- I doncs, com es troba, com es troba, Sr. Vellut?
—Una mica millor, una mica millor. Ja em començo a veure les orelles.
—Ja era hora.

ODA

Caudillo insigne de la Unión Monárquica,
piedra angular de la Nación Ibérica,
honrado catalán de los sin mácula,
de Egara hijo.

En el Congreso tu clamor profético,
resonó cien mil veces como un látigo
azotando los rostros del espúreo
separatista.

Y en el Senado fuiste quien impávido
delataste audaz, que desde el púlpito
insanas propagandas algún clérigo
se permitía.

Tus dotes de orador y de hombre público
de eminente sociólogo y político
te llevaron con un aplauso unánime
hasta Washington.

Y si llegar no pudiste hasta el cúmulo
a pesar del talento y de tus méritos,
tanto más grandes cuanto más recónditos,
cúlpele al sino.

Cúlpele al sino que nos llenó de oprobio
con gobiernos tan necios y tan miopes
que no supieron ver que eres sin réplica,
de todo digno.

Hoy es, pero, todo alborozo y júbilo,
pues aquel yerro enmendó solícita
la recta voluntad, la voz unánime,
el plebiscito,

de quienes te elevaron al pináculo,
a ese sitio, ahí, que hasta la víspera,
ocuparon con pose mayestática
gentes indignas.

Gloria a todos por un valor tan cívico.
Gloria a ti, oh caudillo de esta pléyade
de valientes, que os prestáis impávidos
para la lid.

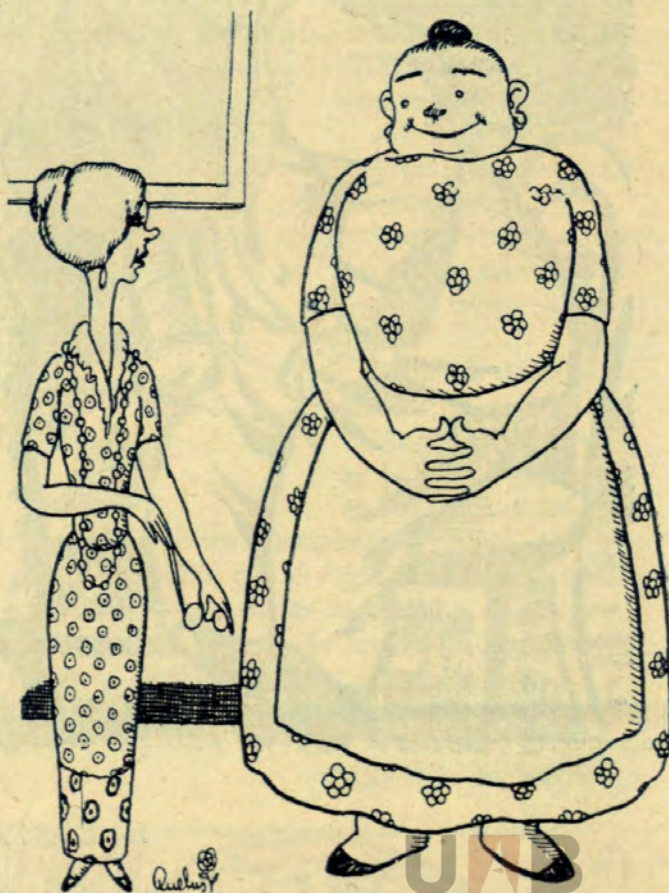
Lid gloriosa para la tierra hispánica
cuya unidad ha de quedar incólume.
Atad los lazos que flojean, sólidos;
no más equívocos.

Infundid a la casa un nuevo espíritu,
e imponed a todos nuestro léxico;
hacedlo así, y de los cuatro ámbitos
de la Península,

alabanzas os llegarán innúmeras,
vuestros nombres esculpirán en mármoles,
y los futuros admirarán atónitos,
vuestras efigies.

¡Salve, caudillo de la Unión Monárquica,
eminente sociólogo y político,
honrado catalán de los sin mácula,
¡Ave! te digo.

*NOTA:—Amb gust publiquem aquesta oda, que
ens ha estat tramesa, encara que en desconeixem
l'autor.*

AQUESTES MINYONES

—No podré donar-li sinó dotze duros; però
en canvi li regalaré els meus vestits usats.

El món es complica a causa de les dones

DARRERAMENT el món sembla haver entrat en una fase perillosa de complicacions a causa de les dones. Esmentarem cinc casos actuals que són el plat del dia.

L'un és el de les facècies de "La bella Elena", una noia de Washington que està cometent els robatoris més audaços i més extraordinaris del món, i que porta en renou tota la policia nord-americana. En un sol dia robà trenta set automòbils. Els qui han tingut el gust de visitar el Saló de l'Automòbil de Montjuïc hauran pogut observar la quantitat fantàstica de guàrdies que hi havia; i és que, segons confidències rebudes, "La bella Elena" es proposava de fer-hi un salt. I no us penseu que es tracti d'una noia com un home: és una noia bonica, simpàtica, encisadora, allò que tothom en diria "una bona persona" (fieu-vos-en!)

L'altre cas és de les dones "esquirols" (com ho diríem en femení: esquirols? escaroles?). En la vaga de construccions de Londres, les dones no volien fes causa amb els vaguistes: es posaven els pantalons, i au! cap a treballar. I la gran, la imponent massa de treballadors d'Anglaterra ha hagut de presenciar, amb profund estremiment, com les dones se'ls posaven les calces.

En tercer lloc hi ha el conflicte mundial plantejat amb la moda del cabell curt, adoptada per les dones de París, contra la qual s'aixequen furioses, les dones nordamericanes. Una nordamericana, E. Snyder, té una cabellera de metre i mig; i, naturalment, excita les enveges de totes; sobretot les dels cabells curts; encara que diguin que van a la moda!

I ara entrem a Espanya. Una disposició del Directori sembla que tendeix a ampliar el dret de vot en les dones. Així i tot resta en peu que la dona casada no té aquest dret. Per l'amor de Déu, senyor Directori!, això és afegir-ne encara un més, als quaranta nou motius que el solteron diu que té per no casar-se. Es clar; ara el solteron, donant-se aire de molt gentil, podrà dir:—"Jo?... per què no em caso?... Per humanitat, per la dignitat i llibertat de la dona, per la glòria de la democràcia! No puc tolerar que jo, casant-me, privi una sola dona del sagrat dret de sufragi!"

Finalment, i va la quinta. A Segorbe han entrat com a regidores a formar de l'Ajuntament, sis dones, sis. Temps enrera—no molt enrera

—Sí, el papà s'ha fet del pup.

—Sí que és pop.

—No, és pel pap.

(els qui en tenen setanta encara se'n poden recordar) hi havia una cobla que deia:

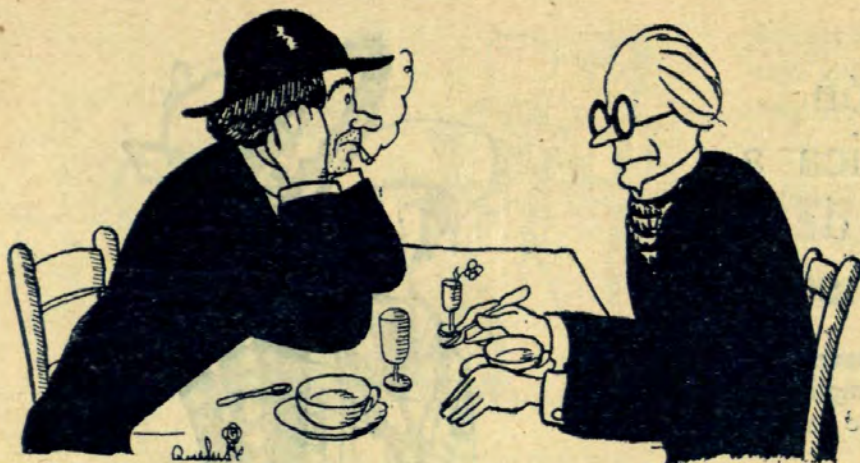
Si las mujeres mandasen,
en vez de mandar los hombres,
serían balsas de aceite
los pueblos y las naciones.

Això tenim entès que era una indirecta per al general Espartero, el qual, fés el que fés,—i diu que ho feia molt malament,—no deixava mai de tirar "requiebros" a les dones.

Ara no podrien dir tal cosa els d'aquell temps; ara no treuriem una cobla com la que acabem de transcriure.

Tot passa en aquest món!

BA YA

— Una artista de Washington ha heretat 70,000 dòlars.
Al cap de pocs dies ja li han sortit més de mil pretendents.
— Per quines misèries es mou certa gent, encara que no ho sembli!

Elogi (?) del biberon

CADA dia perd terreny. Cada dia són menys els partidaris del biberon. S'han creat lligues i entitats per fer campanyes contra l'ús del biberon, que diuen que és la causa de la mort de moltes criatures.

Nosaltres no hi entenem gaire; però, pel poc que hi sabem veure, ens fem càrrec dels perills terribles que suposa el biberon, si troba un medi propici per fer de les seves.

Naturalment no es tracta del biberon sotmès a una acció constant de disciplina, de neteja, d'aigua bullent, de desinfectants, de sublimat, etcètera, etc.

Mentre el biberon es troba en aquest estat, és inofensiu; la seva acció es redueix a una certa cosa de grotesc, que es presta a fer-hi caricatures, i acudits més o menys salats.

Però el biberon en altres circumstàncies és molt perillós, és un niu de microbis, un focus d'immunitat, una porqueria, un estigma. I el biberon, posat en aquest estat, ja no hi ha per on agafar-lo. L'únic que s'hi pot fer és amb uns molls tirar-lo a les escombraries, un bon cop d'escombra, i prou; mai més!

CADUCEU

Il·liada

Oh tu, Dea Pièrica!
canta amb aguts de gall i veu histèrica
de Troia la sagnant i encesa lluita,
que de tants homes braus féu una truita
i a Ilió l'enlairada
convertí en cendres bones per bugada.
El disseny de Zeus es complí així
des de que un bell Tenorio s'emportà
de Menclaus l'esposa vers París.
Això d'ira emplenà
el cor dels reis de Grècia,
que volgueren tal crim purgà amb magnèsia
i anaren cap a Troia
per rescatar la noia,
fent anar tots els pobles en renou
durant anyades nou,
i per fi a la desena penetraren
dintre dels murs de Troia i la cremaren.
Però pagaren cara la victòria
car fou llarga sa llista mortuòria,
com sol passar sovint en les batalles
on es compta la glòria
pel nombre de mortalles,
Tot fou per culpa de la bella Hellena
(qui ja no era cap nena),
i si bé rumieu, tristos mortals,
veureu que sovint passa
que sofreixen, els pobles, cruels mals
per mor d'una bagassa.

BUFA.

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Ja-en-torno —No ha pogut passar, company! Vos teniu més punxes que un erissó!

J. Té i Ona.—Els dos darrers aquesta vegada no ens acaben de fer pes.

M. F.—Tu-ru-rut! Veli-aquí.

O. M.—Pica-pica? Comprí una lliura, i que s'ho rasqui.

Sot fer.—Que us penseu que baixem de la lluna?

Norris.—Si, és molt norris; però s'ha d'aguantar i tapi's els nassos.

Probeu el cafè amb llet "El Pagès"

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.^r, 1.^a

BARCELONA (G).

TEATRE
CATALA
ROMEA

Any II-Núm. 24
8 de maig 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 23 i 24
BARCELONA

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Oncle! Que porta corbata?